

3. Горохов В.М. Закономерности публицистического творчества. Пресса и публицистика / В.М. Горохов. – М. : Мысль, 1975. – 190 с.
4. Дроботенко В.Ю. Простір публіцистичного тексту: мовна особистість і образ автора [Електронний ресурс] / В.Ю. Дроботенко // Східнословянська філологія: збірник наукових праць. – Горлівка : Б.в., 2009. – Вип. 17 (Мовознавство). – Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Sfil/Mova/2009_17/index.htm.
5. Журбина Е.И. Теория и практика художественно-публицистических жанров (Очерк. Фельетон) / Е.И. Журбина. – М. : Мысль, 1969. – 399 с.
6. Здоровега В.И. Слово тоже есть дело: некоторые вопросы теории публицистики / В.И. Здоровега. – М.: Мысль, 1979. – 174 с.
7. Коваль А.П. Композиційна роль образу автора у публіцистиці / А.П. Коваль, Г.К. Конторчук // Особливості мови і стилю засобів масової інформації. – К.: Вища школа, 1983. – С. 36–50.
8. Парцей М.П. Авторський фактор у публіцистиці / М.П. Парцей. – Л. : Світ, 1990. – 200 с.
9. Прохоров Е.П. Публицистика в жизни общества / Е.П. Прохоров. – М. : Изд-во МГУ, 1968. – 102 с.
10. Прохоров Е.П. Публицист и действительность / Е.П. Прохоров. – М. : Изд-во МГУ, 1979. – 315 с.
11. Самусевич В.М. Персонификация в журналистском тексте / В.М. Самусевич // Ученые записки Таврического национального университета им. В.И. Вернадского. Серия „Филология. Социальная коммуникация”. – Т. 21 (60). – 2008. – № 1. – С. 135–139.
12. Старуш М.И. Авторское „Я” в публицистическом произведении : автореф. дис. ... канд. филол. наук: спец. : 10.01.10 – журналистика / М.И. Старуш. – М.: МГУ им. М.В. Ломоносова, 1985. – 20 с.
13. Стюфляева М.И. Образные ресурсы публицистики / М.И. Стюфляева. – М.: Мысль, 1982. – 176 с.

УДК 37.013.42

ПОЗИТИВНА СОЦІАЛЬНО-КОМУНІКАТИВНА АКТИВНІСТЬ ЯК ПОКАЗНИК ГУМАНІСТИЧНОЇ СПРЯМОВАНОСТІ СОЦІАЛЬНОГО ПЕДАГОГА

Наталія Бочаріна
(*Переяслав-Хмельницький, Україна*)

У статті розглядаються особливості розвитку позитивної соціально-комунікативної активності соціального педагога. Проведено аналіз складових позитивної соціально-комунікативної активності.

Ключові слова: гуманістична спрямованість, соціальний педагог, позитивна соціально-комунікативна активність, комунікативні зв'язки та

співтворчість у різних видах діяльності, позитивні контакти в взаємодіях, конструктивні діалоги в взаєминах, співпраця з іншими.

В статье рассматриваются особенности развития позитивной социально-коммуникативной активности социального педагога. Проведен анализ составляющих позитивной социально-коммуникативной активности.

***Ключевые слова:** гуманистическая направленность, социальный педагог, позитивная социально-коммуникативная активность, коммуникативные связи и сотрудничество в различных видах деятельности, потребность в установлении позитивных контактов во взаимодействиях, конструктивные диалоги и сотрудничество с окружающими.*

The features of the development of positive social-communicative activity of a social teacher are examined in the article. The analysis of constituents of positive social and communicative activity is conducted.

***Key words:** a humanism orientation, social teacher, is positive social and communicative activity, communicative connections and collaboration in different kinds of activity, requirement to make positive contacts in co-operations, constructive dialogues and collaboration with circumferential ones.*

Постановка проблеми. Дослідження гуманістичної спрямованості соціального педагога, що формується, дає змогу розглядати її в аспекті соціально-психологічних особливостей формування його особистості, його ставлення до майбутньої професії. Позитивна соціально-комунікативна активність оптимізує процес становлення гуманістичного стилю комунікативної поведінки майбутніх соціальних педагогів, як активних суб'єктів соціально-педагогічної діяльності, які професійно самореалізуються через готовність до взаємодії, діалогічності, контактності та співпраці.

У контексті гуманізації сучасної педагогіки і її орієнтації на парадигму особистісно-орієнтованого навчання особливо **актуальними** постають психологічні проблеми професійної підготовки майбутнього соціального педагога. Особистісно-орієнтоване навчання формує особистість, її внутрішню готовність і здатність до саморозкриття в діалозі. Гуманізація навчання потребує від соціального педагога певного рівня розвитку особистісно-професійних якостей, які надають можливість реалізувати рівноправний характер взаємодії з учнями. Саме від того, якими особистісними якостями, а не тільки сумою знань, умінь і навичок володітиме майбутній соціальний педагог, залежить як успішність взаємодії, так і емоційне здоров'я його майбутніх учнів. Одним із вагомих аспектів підготовки майбутнього соціального педагога до практичної діяльності є формування в нього навичок спілкування.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблемам комунікативної підготовки майбутнього соціального педагога присвячено велику кількість досліджень як психологів, так і педагогів: теоретико-методологічні основи

професійного спілкування (О.В. Киричук, С.Д. Максименко, Т.М. Титаренко, Т.С. Яценко); проблеми педагогічної взаємодії (Г.О. Бал, М.Г. Вієвська, В.В. Власенко, Л.В. Нечаєва); формування комунікативних вмінь і навичок (З.І. Білоусова, І.Г. Кирилова, Н.М. Косова, М.А. Коць, Т.Я. Шепеленко). Комунікативність як риса особистості, що переросла в професійно-особистісну якість, забезпечує ефективність педагогічного спілкування.

Метою статті є аналіз особливостей розвитку позитивної соціально-комунікативної активності соціального педагога, яка визначається такими показниками як: комунікативні зв'язки та співтворчість різних видах діяльності, позитивні контакти в взаємодіях, конструктивні діалоги в взаєминах, співпраця з іншими.

Виклад основного матеріалу. Професійно-творча діяльність соціального педагога пронизана необхідною й важливою професійною здібністю – комунікативністю. Аналізуючи цю здібність, І.А. Зязюн використав поняття «комунікативна поведінка», розуміючи не просто процес говоріння, повідомлення чогось, а таку організацію мовлення й відповідно до нього таку поведінку вчителя, яка впливає на створення емоційно-психологічної атмосфери педагогічного спілкування, характер взаємин між учителем і учнями, стиль їхньої діяльності [2].

Акцентуючи увагу на культурі спілкування соціального педагога, Л.В. Кондратова розглянула високий рівень комунікативних здібностей як важливий показник готовності соціального педагога до педагогічної взаємодії з учнями: без певного рівня комунікативних здібностей неможливо говорити про готовність соціального педагога до творчого вирішення професійних завдань [8].

Базуючись на особистісно-діяльнісному підході, В.Г. Вієвська у своєму дослідженні, при трактовці поняття «готовність до педагогічної взаємодії» зауважила, що майбутньому соціальному педагогу важливо оволодіти теоретичними основами спілкування як важливої складової діяльності педагога, набути комунікативних вмінь, розвивати комунікативні і організаторські здібності, які забезпечать йому можливість будувати навчально-виховний процес на принципах педагогічної взаємопраці, співпраці і співтворчості [8].

Аналіз взаємозв'язку комунікативних навичок і вмінь у різних підходах до визначення сутності цих понять, дозволив установити, що загальним у авторів (Г.М. Андрєєва, С.Л. Бондаренко, Н.Л. Коломінський, Н.В. Кузьміна, А.В. Мудрик, В.А. Семиченко та ін.) є те, що комунікативні навички та вміння пов'язуються з організацією взаємовідносин і виявляються в здатності суб'єкта спілкування встановлювати соціальні контакти, регулювати ситуації взаємодії, а також досягати у міжособистісних стосунках комунікативної мети.

Важливим показником структури гуманістичної спрямованості соціального педагога є позитивні контакти в взаємодіях, що характеризується здатністю та готовністю людини встановлювати духовний зв'язок з іншими людьми з метою взаєморозуміння і впливу на них. Це більш високий рівень культури спілкування. Контактність включена до структурно-описової характеристики зрілої особистості (О.С. Штепи), що сприяє швидкому

встановленню глибоких контактів з людьми. [10].

Більшість дослідників вважають, що саме сприйняття і розуміння іншої людини як учасника комунікації та спільної діяльності є важливою умовою встановлення контактності та подальшої взаємодії. Виходячи з професійної етики соціальному педагогу гуманістичного спрямування під час навчально-виховного процесу необхідно вміти реалізувати:

- емпатійне розуміння вихованців (прагнення і вміння відчувати іншого як себе, розуміти внутрішній світ вихованців, сприймати їх позиції);
- співробітництво (поступове перетворення вихованців на співтворців педагогічного процесу);
- діалогізм (уміння слухати дитину, цікавитися її думкою, розвивати міжособистісний діалог на основі рівності, взаємного розуміння і співтворчості) [6].

Процес спілкування як двостороння взаємодія, очевидно, потребує від соціального педагога оволодіння технологією конструктивних діалогів у взаєминах, він повинен вміти створювати демократичну і гуманну атмосферу педагогічного спілкування.

Спілкування, організоване на гуманістичних основах, відрізняється конструктивною діалогічністю, мета якої – встановлення розуміння між партнерами спілкування. Щоб розмова соціального педагога з учнями, його батьками, колегами перетворилася на цікавий діалог, необхідно враховувати емоційний стан співбесідника і відповідно до цього починати з ним розмову.

Конструктивна діалогічність соціального педагога, як одна з гуманістичних вимог до його спілкування, включає: особистісну рівність, «суб'єкт-суб'єктні» відносини; накопичення потенціалу згоди і співпраці; врахування не тільки своїх, але і потреб учнів, їх зближення; свободу дискусії, передачу знань і досвіду, що вимагає індивідуального осмислення; прагнення до творчості, особистого і професійного зростання, імпровізаційність, експериментування; переважання прийомів, що організують самостійну діяльність учнів. Регуляція рівноправного діалогічного спілкування можлива на засадах етико-моральної культури соціального педагога, яка в повсякденному спілкуванні дозволяє виразити йому справжню пошану до дитячої особистості, утвердити її відчуття власної гідності і самоцінності, сприяючи неабиякою мірою її самоактуалізації [5].

Своєрідне розуміння діалогічності подано в герменевтичній концепції Н.В. Чепелєвої, в якій за основний механізм інтерпретації визнано діалог, що базується на встановленні зв'язків із контекстами. Включення інтерпретації до комунікативного контексту перетворює діалог на засіб прояснення особистісних сенсів і значень. Інтерпретація доконечно перетворюється на тлумачення, яке передбачає розгорнуту рефлексію не лише сприйманого повідомлення, а й власних контекстів та інтерпретаційних схем [9].

З'ясуванню психологічних чинників, що впливають на процес міжсуб'єктної взаємодії, присвячено чимало наукових досліджень, але, незважаючи на їх чисельність, у психології досі не сформовано чіткого розмежування між визначеннями діалогу, спілкування, комунікації. Близькість

цих понять полягає в тому, що кожне з них розкриває процес взаємодії однієї людини з іншою чи з самим світом [5].

На думку О.М. Леонтьєва, спілкування являє собою «необхідну умову і складовий елемент будь-якої діяльності людини»; А.Б. Добровича – спосіб «регуляції спільної діяльності», «інструмент пізнання та основу свідомості людини»; Н.В. Чепелевої – один із універсальних механізмів розуміння, процесів засвоєння та відтворення нових смислів.

Співпраця з іншими, насамперед, виявляється в прямому чи опосередкованому впливі суб'єктів один на одного, який характеризується виникненням зв'язків та їх взаємозумовленістю. Цей процес потребує активності та взаємної спрямованості дій тих людей, які беруть у ньому участь. Це один із факторів згуртування групи і утворення стійкої, відповідної рівню її розвитку, структури. Дослідженнями встановлено існування таких видів взаємодії, як співдружність, конкуренція і конфлікт. Взаємодія як матеріальний процес супроводжується передаванням матерії, руху та інформації. Вона відносна, відбувається з певною скінченною швидкістю і в певному просторі та часі [10].

Одним із суттєвих аспектів професійної діяльності соціального педагога є готовність до постійної взаємодії та співпраці з людьми та уміння спілкуватися. У процесі цієї взаємодії відбувається пізнання іншої людини та встановлення з нею необхідних стилів співпраці. Однак, в цьому процесі є духовна сутність: всі люди відмінні між собою і право кожної людини реалізувати свій життєвий досвід по-своєму, знайти в ньому свій смисл. Якщо кожен учасник виступає як особистість, а не як об'єкт, взаємодія може відбутися на високому рівні моральної культури спілкування. Спілкуючись, особистість сподівається, що її вислухають, зрозуміють, відгукнуться на її почуття, дадуть відповіді на запитання. Для цього потрібні певні комунікативні, бажано гуманістичні, установки щодо інших людей. Бажаючи досягнути позитивного результату в співробітництві з іншими, важливо продумати, насамперед, питання його організації [4].

Суттєве значення в осмисленні особливостей взаємодії соціального педагога з учнями мають теоретичні положення про природу, механізми, чинники соціальної взаємодії й спілкування (Б.Г. Ананьєв, Г.М. Андрєєва, О.О. Бодальов, Б.Ф. Ломов, В.В. Москаленко); результати досліджень психологічних основ педагогічного спілкування і взаємодії (І.Д. Бех, І.С. Булах, Л.В. Долинська, С.Д. Максименко, В.А. Семіченко, Т.Д. Щербан, Т.С. Яценко).

Учені А.О. Деркач і Н.В. Кузьміна вказали, що спілкування виступає не стільки як обмін інформацією, скільки як процес взаємодії і взаємовпливу. У спілкуванні проявляються емоційні стани і переживання кожного учасника тощо.

Спілкування відіграє значну роль при вирішенні практичних завдань соціально-педагогічної діяльності. В.А. Семіченко під педагогічним спілкуванням мала на увазі цілісну систему соціально-психологічної взаємодії педагога і вихованців, в яку входить: обмін інформацією, виховні впливи і організація взаємовідносин за допомогою комунікативних засобів [7]. І.Д. Бех

серед напрямків роботи, які сприятимуть становленню комунікативної культури педагога в процесі оволодіння теорією особистісно орієнтованого спілкування, вказав на пізнання структури спілкування, моральних принципів, входження в технологію цього процесу, набування в результаті цього професійних комунікативних прийомів і навичок, формування власного досвіду комунікативної діяльності [1].

Мистецтво спілкування соціального педагога в тому і полягає, щоб ставити дитину вище за його окремі недоліки, побачити й оцінити в ньому індивідуальні, неповторні особистісні риси, зрозуміти, що цінність його особистості не повинна залежати від його окремих негативних якостей.

Таким чином, володіти вмінням спілкуватися і налагоджувати контакти, забезпечує майбутніх соціальних педагогів інформацією, що несе в собі особливості готовності до взаємодії й співпраці, їх особисті якості, характер діалогічності в міжособистісних стосунках. Формування позитивної соціально-комунікативної активності в структурі гуманістичної спрямованості майбутнього соціального педагога є актуальною необхідністю.

Формування гуманістичної спрямованості фахівця відбувається в пізнавальній, практичній та комунікативній діяльності. Успішна комунікативна діяльність соціального педагога детермінується готовністю до позитивних контактів у взаємодіях та співпраці з іншими, що є необхідною складовою гуманістичної спрямованості майбутнього соціального педагога.

Дослідження здатності до позитивної соціально-комунікативної активності передбачає вивчення потребнісно-мотиваційної сфери спілкування особистості студента, соціальної контактності та діалогічності, комунікативних та організаторських схильностей та ступінь задоволеності комунікативними процесами.

Здатність до конструктивної діалогічності та контактності студентів обумовлена їх позитивною соціально-комунікативною активністю. Саме ці особистісні показники мають великий вплив на розвитку гуманістичної спрямованості майбутнього соціального педагога. Комунікативні та організаторські схильності забезпечують ефективність спілкування та психологічну сумісність у діяльності соціального педагога. Проявляються зазначені здібності в навичках суб'єкта встановлювати соціально-педагогічні контакти, регулювати ситуації взаємодії, а також у міжособистісних стосунках досягати комунікативної мети.

Методика «КОС» Б.О. Федоришина, В.В. Синявського [3] застосовується з метою виявлення комунікативних і організаторських схильностей, що є важливою передумовою розвитку контактності та діалогічності майбутнього соціального педагога. Методика дає змогу виявити в студентів уміння швидко налагоджувати контакти, прагнення розширювати взаємовідносини, рівень активності та ініціативності в організації різних заходів в умовах навчання, уміння впливати, переконувати та згуртовувати інших.

Методика В.А. Кан-Калика, М.М. Нікадрова [3] виявляє комунікативних умінь у налагоджуванні міжособистісних контактів. Професійне навчання є провідною діяльністю студентів, майбутніх соціальних педагогів, у процесі якої

особливо актуалізується їх спрямованість на здобуття теоретичних знань та практичних умінь за допомогою засобів спілкування. В умовах формування гуманістичної спрямованості майбутнього соціального педагога спілкування студентів набирає якісно нового змісту, чинниками якого виступають специфічні особливості спілкування студентів у вищому навчальному закладі і поза його межами. Залежно від того, наскільки це нове спілкування буде задовольняти потреби особистості студента, наскільки він зможе себе реалізувати в ньому, настільки ж буде ефективною його соціально-педагогічна підготовка.

Спілкування як особистісної потреби майбутніх соціальних педагогів досліджується за допомогою методики Ю.М. Орлова [3]. Потреба в спілкуванні досліджувалася як рушійна сила, яка спонукає студентів до комунікативної активності, діалогічності, взаємодії та встановлення контактів. Здатність до соціально-комунікативної активності є конструктивним елементом формування гуманістичної спрямованості особистості, оскільки здійснення соціальним педагогом соціально-педагогічної діяльності передбачає включення його в систему суспільних відносин і самостійне відтворення цих відносин. Цей процес відбувається під впливом як цілеспрямованих зусиль, так і в результаті безпосереднього впливу соціуму на особистість.

За допомогою тесту-опитувальника А. Мехрабіана, модифікованого М.П. Магомед-Еміновим [3] виявляється рівень мотивації взаємодії та характер взаєностосунків у навчально-професійному середовищі майбутніх соціальних педагогів. За допомогою методики оцінюються дві мотиваційні тенденції, функціонально пов'язані з потребою афіліації (потреба людини у встановленні та збереженні позитивних соціальних контактів): прагнення до прийняття і страх бути відторгненим.

Розвинена контактність в особистості юнацького віку є домінуючою складовою її комунікативних здібностей. Контактність відображає реальні можливості особистості при взаємодії, визначає глибину і повноту подальшої співпраці. Контактність обіймає широкий спектр індивідуальних особливостей самого процесу спілкування та входження в спільну діяльність, а саме:

- ✓ кількість комунікативних актів, їх інтенсивність та тривалість;
- ✓ ініціативність у контактах, яка виявляється в прагненні особистості організувати мовленнєвий процес, задати тон взаємодії, входити і виходити з контакту, обстоювати певний стиль взаємин;
- ✓ імпульсивність комунікативної поведінки, яка відображає схильність особистості будувати спілкування ситуативно, з урахуванням непересічних обставин, покладаючись на імпровізацію, або, навпаки, діяти в спілкуванні тільки за наперед заданим планом, орієнтуючись переважно на звичні, добре обдумані варіанти своїх вчинків;
- ✓ широта довкілля, причетного до спілкування, яка характеризує простір реальних зв'язків і можливостей особистості в збагаченні власного досвіду через контакти з іншими людьми;
- ✓ емоційне задоволення взаєминами, як міра психологічного комфорту та благополуччя особистості в спілкуванні, як глибина і повнота входження

в спільну діяльність та налагодження позитивного соціально-психологічного клімату.

Висновки. Позитивна соціально-комунікативна активність майбутнього соціального педагога є важливим особистісним утворення у формуванні гуманістичної спрямованості фахівця. Позитивна соціальна-комунікативна активність виявляється в безпосередньому чи опосередкованому контакті між людьми.

Соціально-комунікативну активність є багатоплановим процесом встановлення і розвитку взаємодії, що породжується потребою соціально-педагогічної діяльності. Тож поняття «діалогічність», «контактність» та «взаємодія» виступають підпорядкованими категорії «діяльність», похідними по відношенню до неї. Професійне спілкування соціального педагога з учнями має певні педагогічні функції і спрямоване на створення сприятливого психологічного клімату, оптимізацію навчальної діяльності та відносин між педагогом і вихованцями.

Педагогічне спілкування є таким видом взаємодії людей, в якій особи, що беруть участь у ньому, своїм зовнішнім виглядом і поведінкою справляють більш-менш сильний вплив на домагання і наміри, на стани і відчуття один одного. Особливості подібного емоційно-особистісного впливу співбесідників один на одного дуже важливі в соціально-педагогічному процесі, організатором якого завжди виступає соціальний педагог.

У процесі навчання майбутній соціальний педагог опановує професійно необхідні знання, уміння, навички, формується його гуманістична спрямованість. Здійснюється цей процес за допомогою спілкування. Причому спілкування, яке збагачує особистість професійним досвідом, проходить як на рівні цілеспрямованої взаємодії з професорсько-викладацьким складом ВНЗ, так і на рівні міжособистісної взаємодії студентів.

Перспективи подальших досліджень ми вбачаємо в експериментальному дослідженні здатності до позитивної соціально-комунікативної активності майбутнього соціального педагога, що включає в себе виявлення рівня: розвитку комунікативних та організаторських схильностей; розвитку позитивної контактності та комунікабельності особистості; діалогічності у спілкуванні та аналіз готовності особистості до взаємодії та співпраці.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бех І.Д. Духовні цінності в розвитку особистості / І.Д. Бех // Педагогіка і психологія. – 1997. – № 1. – С. 124–129.
2. Зязюн І.А. Педагогіка добра: ідеали і реалії / І.А. Зязюн. – К., 2000. – 309 с.
3. Митина Л.М. Психология труда и профессионального развития учителя: [Учеб. Пособие] / Митина Л.М. – М.: Изд. Академия, 2004. – 320 с.
4. Москалюк О.І. Формування професійної спрямованості соціального педагога : автореф.дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук : спец. 13.00.04 «Теорія і методика професійної освіти» / О.І. Москалюк. – Кіровоград, 2007 – 22 с.

5. Озадовська Л.В. Парадигма діалогічності в сучасному мисленні / Озадовська Л.В. – К., 2007 – 166 с.
6. Професійна етика соціального педагога : навч.-метод. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / С.Я. Харченко, Н.П. Краснова, Л.П. Харченко. – Луганськ : Вид-во ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка», 2009. – 562 с.
7. Семиченко В.А. Проблемы мотивации поведения и деятельности человека. Модульный курс психологи. Модуль "Направленность" (Лекции, практические занятия, задания для самостоятельной работы) / В.А. Семиченко. – К. : Миллениум, 2004. – 521 с.
8. Цимбалюк І.М. Психологія спілкування : навч. посіб. / Цимбалюк І.М. – К.: ВД «Професіонал», 2007. – 464 с.
9. Чепелева Н.В. Понимание – Интерпретация – Диалог / Чепелева Н.В. // «Ars vetus – Ars nova» : М.М. Бахтін. – К.: Гнозис, 1997. – 216 с.
10. Штепа О.С. Особистісна зрілість як динамічна особистісна структура / О.С. Штепа // Практична психологія та соціальна робота. – 2005. – №8. – С.10. – №9. – С.4–7.

УДК 070:792(477)

ОСОБЛИВОСТІ ЗДІЙСНЕННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ СТРАТЕГІЇ В СУЧАСНІЙ ТЕАТРАЛЬНІЙ ЖУРНАЛІСТИЦІ НЕЗАЛЕЖНОЇ УКРАЇНИ

Валентина Галацька
(Дніпропетровськ, Україна)

У статті досліджується проблема комунікативної стратегії в українському театральному дискурсі, спираючись на засади театральної системи режисера К.С. Станіславського, що підкреслює метафоричність і драматизм авторського мислення.

Ключові слова: комунікативна стратегія, метафора, драматизм, імпліцитність, інтеракційна модель комунікації.

В статье исследуется проблема коммуникативной стратегии в украинском театральном дискурсе, опираясь на основы театральной системы режиссёра К.С. Станиславского, подчеркивающей метафоричность и драматизм авторского мышления.

Ключевые слова: коммуникативная стратегия, метафора, драматизм, имплицитность, интеракционная модель коммуникации.

The article dwells on the problem of communicative strategy of the Ukrainian dramatic theatre discourse; the strategy grounds on K.S. Stanislavsky's system that emphasizes the metaphoric and dramatic nature of the author's ontview.

Key words: communicative, strategy, metaphov, dramatism, implicity, interactive communication paltern.